



BÀI DỰ THI

TUYÊN TRUYỀN NGÀY QUỐC TẾ ĐIỀU DƯỠNG 12/5

Chủ đề: “Điều dưỡng/Hộ sinh/Kỹ thuật viên – Trái tim của ngành y”

Khoa: Cấp cứu - Hồi sức tích cực và Chống độc

Đơn vị: Trung tâm y tế huyện Gia Lộc

Điều dưỡng – Trái tim thầm lặng giữ gìn sự sống

Trong thế giới lặng lẽ của bệnh viện, nơi tiếng máy thở thay cho lời chào buổi sáng, nơi mỗi bước chân gấp gáp giữa đêm khuya cũng đủ khiến hành lang ngân lên thành bản nhạc buồn, có những con người luôn hiện diện – không ồn ào, không phô trương. Họ là những "trái tim thầm lặng" của ngành y: Điều dưỡng, Hộ sinh, Kỹ thuật viên.

Nếu ví bệnh viện như một sân khấu, thì bác sĩ là ngôi sao sáng giữa trung tâm. Nhưng còn điều dưỡng? Họ là những người "đạo diễn hậu trường", âm thầm chạy đôn đáo giữa cánh gà, chỉnh lại từng chi tiết nhỏ để "vở diễn sự sống" diễn ra trọn vẹn. Họ không có ánh đèn chiếu vào, nhưng không có họ, sẽ chẳng có đêm diễn nào thành công.

Điều dưỡng không chỉ là một nghề – đó là cả một hành trình yêu thương, nơi lòng nhân ái được gửi gắm trong từng nụ cười, từng cái nắm tay, từng đêm trắng canh bệnh.

Bởi vậy, nhân ngày Quốc tế Điều dưỡng 12/5, xin được kể bạn nghe về những trái tim đang ngày đêm lặng lẽ giữ gìn sự sống – bằng cả đôi bàn tay và trái tim mình.



Điều dưỡng – Những “trái tim” bên bĩ của ngành y

Nếu bác sĩ là bộ não của ngành y, thì điều dưỡng chính là trái tim – bên bĩ, âm thầm mà không thể thiếu. Trái tim ấy không vang lên bằng những lời hoa mĩ, mà đập qua từng bước chân vội vã, từng giấc ngủ chập chờn, từng lần lau trán, đỡ tay, thay băng, chăm sóc bệnh nhân như người thân ruột thịt.

Họ không mang những danh hiệu hào nhoáng. Không có những lời giới thiệu vang dội hay khoảnh khắc được tán dương giữa ca mổ thành công.

Nhưng chính họ lại là người có mặt trong mọi khoảnh khắc sinh tử quan trọng nhất: khi người mẹ vượt cạn sinh con, khi cụ già gồng mình vượt qua cơn đau, khi một đứa trẻ thều thào gọi mẹ giữa cơn sốt cao...



Điều dưỡng là người đầu tiên nghe bệnh nhân rên khẽ trong đêm; là người đầu tiên lau đi những giọt nước mắt sau một tin xấu; là người cuối cùng ở lại bên giường bệnh, nắm tay bệnh nhân, thì thầm một câu:

"Cố lên nhé, ngày mai sẽ tốt hơn!"

Trở về từ làn ranh sinh tử – Bà Điền và những trái tim không ngủ

Có những khoảnh khắc trong đời mà dù đi qua bao năm tháng, tôi cũng không thể nào quên, những phút giây giành lại sự sống cho một người bệnh đang hấp hối – nơi mà ranh giới giữa sự sống và cái chết chỉ cách nhau bằng một nhịp tim – chính là lúc tôi cảm thấy rõ ràng nhất ý nghĩa thiêng liêng của nghề điều dưỡng.

Tôi nhớ rõ buổi chiều đầu tuần tại khoa Hồi sức cấp cứu. Bệnh nhân nữ N.T.Điền, ngoài 60 tuổi, nhập viện với chẩn đoán suy tim giai đoạn cuối.

Bà gầy yếu, thở mệt, đôi mắt trũng sâu nhưng vẫn ánh lên sự bình tĩnh: "Tôi mệt lắm rồi, nhưng còn sống được lúc nào hay lúc đó...". Khoảng 15h, tiếng monitor vang lên hồi chuông cảnh báo dồn dập – bà Điền ngưng tim. Cả ê-kíp lao vào cấp cứu: Các điều dưỡng ép tim, bóp bóng, hỗ trợ bác sĩ đặt nội khí quản; một số điều dưỡng khác truyền thuốc vận mạch, kiểm tra đường truyền. 5 phút chiến đấu căng thẳng, tim bà đập trở lại.

Nhưng chưa đầy 10 phút sau, bà lại ngưng tim lần hai. Lần này, tim bà lặng im lâu hơn. Chúng tôi không ai buông tay, vừa ép tim vừa thì thầm: "Cố lên bà ơi... Đừng bỏ cuộc!"





Cuối cùng, trái tim ấy đã đập trở lại. Những ngày sau, bà tỉnh lại, thở được, nhận ra mọi người xung quanh. Khi biết mình đã ngưng tim hai lần, bà bật khóc: "Tôi tưởng mình đã đi rồi... Cảm ơn các con đã cho tôi sống thêm một lần nữa."

Khoảnh khắc ấy – với bà là phép màu, với chúng tôi là thành quả của tinh thần tỉnh táo, phối hợp nhịp nhàng và một lòng không bỏ cuộc.

Người ta thường nói: điều dưỡng chỉ là “người làm theo y lệnh”, là “bóng mờ sau bác sĩ”. Nhưng với tôi – chúng tôi là **trái tim của ngành y**, là những người gần bệnh nhân nhất trong những phút giây sinh tử. Chúng tôi không cần ánh hào quang, chỉ cần thấy bệnh nhân mở mắt sau cơn nguy kịch – là đủ.



Chúng tôi – những người điều dưỡng – không chỉ thực hiện kỹ thuật.

Chúng tôi giữ lấy sự sống bằng tinh thần thép và trái tim nhân hậu. Chúng tôi không mang danh anh hùng, nhưng mỗi lần giành lại sự sống – là một lần thấy mình đang làm điều đúng đắn nhất trên đời.



Giành lại sự sống từ một viên kẹo – Câu chuyện về bé trai 2 tuổi

Một ca bệnh khác khiến tôi vô cùng xúc động là một bé trai 2 tuổi, nhập viện trong tình trạng ngừng tim do hóc kẹo dẻo. Gia đình hoảng loạn, đưa bé vào trong tình trạng toàn thân tím tái, không còn thở, không còn mạch; gương mặt bé lạnh ngắt, hai bàn tay bé xù mềm oặt.

Ngay lập tức, các bác sĩ và điều dưỡng vào cuộc. Chúng tôi nhanh chóng ép tim, bóp bóng, soi đèn nội khí quản gấp dị vật. Sau khi lấy được kẹo ra ngoài và tiếp tục cấp cứu, tim bé bắt đầu đập trở lại.

Tôi nhìn thấy bàn tay bé xù co lại theo phản xạ, và bỗng... một tiếng khóc khàn vang lên – âm thanh đẹp nhất mà tôi từng nghe.

Người mẹ quỳ sụp xuống, ôm lấy con, nước mắt rơi không ngớt. Còn chúng tôi, lặng lẽ quay người, để giấu đi cảm xúc vỡ òa.

Trong những lúc như vậy, tôi thấy tự hào hơn bao giờ hết về nghề điều dưỡng. Chúng tôi không phải người nổi tiếng, không có ánh hào quang. Nhưng trong từng ca cấp cứu thầm lặng, chúng tôi biết mình đã làm một điều lớn lao nhất:

giữ cho sự sống tiếp tục đập trong những trái tim bé nhỏ. Bởi vì... chúng tôi là điều dưỡng – “những trái tim bền bỉ của ngành y”.



Khi nghề không chỉ là nghề, mà là lý tưởng sống



Biểu tượng ngành Điều dưỡng thế giới

Không có lựa chọn nào là dễ dàng khi ai đó quyết định gắn bó với nghề điều dưỡng, hộ sinh hay kỹ thuật viên. Vì họ chấp nhận làm việc trong môi trường áp lực, tiếp xúc với máu, nước mắt, vi khuẩn, cả cái chết.

Họ không được nghỉ khi người khác nghỉ. Khi người ta đón giao thừa bên gia đình, họ đón khoảnh khắc đầu năm trong phòng trực. Khi ngoài kia là lễ cưới, sinh nhật, ngày kỷ niệm, thì họ đang cầm cúi ghi nhận chỉ số sinh tồn, tiêm thuốc cho bệnh nhân.

Và đôi khi, họ còn chịu những ánh mắt xét nét, những lời trách móc, thậm chí là những cú “tác động vật lý” vì một sơ suất nhỏ.

Thế nhưng, họ vẫn kiên nhẫn làm nghề – không phải vì không có lựa chọn khác, mà bởi trái tim họ chọn yêu thương con người hơn tất cả.

Tri ân những trái tim vĩ đại trong thầm lặng

Ngày Quốc tế Điều dưỡng 12/5 là dịp để cả xã hội tri ân những con người thầm lặng ấy.



Dù là điều dưỡng, hộ sinh hay kỹ thuật viên – họ đều là những trái tim đập đều vì sự sống.

Họ không cần nhiều ánh hào quang. Họ chỉ cần được hiểu, được trân trọng – như cách họ đã yêu thương bệnh nhân bằng cả trái tim.

Xin được gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất đến những "thiên thần áo trắng" – những người đang ngày đêm bền bỉ, lặng lẽ giữ gìn sự sống nơi hành lang dài của bệnh viện.

Có thể xã hội chưa nhìn thấy hết những gì bạn làm, nhưng chắc chắn sẽ cảm nhận được:

“Từng nhịp tim bạn cứu

Từng nụ cười bạn mang lại

Từng niềm hy vọng bạn thắp sáng”

Xin cảm ơn những trái tim thầm lặng – đã cho thế giới này thêm hy vọng, thêm yêu thương, thêm sự sống!